UN CRĂCIUN original

DE I. Cosco

Altădată era un subiect predilect pentru sărbători: Crăciunul *la diferite popoare. Acum ştim cam cum e Crăciunul în Europa. In loc să se taie porcul, se taie omul şi popoarele nu mai sunt popoare, ci topoare.*

Să ne mărginim deci la Crăciunul unui autohton de-al nostru. Iată cazul amicului nenea Tase, funcţionar particular.

Fiindcă el şi-a luat, încă dela 3 ale lunii în curs, leafa pe Decembrie, pe care a făcut-o praf de atunci, nenea Tase afirmă că e dispus să serbeze Crăciunul cu tot entuziazmul unuia căruia o grijă grea, ca o piatră de moară (încasarea lefii anticipativ) i-a fost ridicată de pe suflet.

Leafa în ajunul Crăciunului comandă o mulţime şi grele îndatoriri. Datoria către casă este, la sărbători, mai imperativă chiar de cât aceea faţă de bănci sau percepţie. Casa omului, afară de ţpoteacă şi cărămidă, conţine şi nevastă, copii, ceartă, etc.

Ei bine, (ce bine?) nenea Tase are soluţii.

— Amice, se aranjează! Pentru Moş-Ajun trebue covrigi. Este. De mult am ajuns la covrigi. Copiii să alerge după câini, că aceştia umblă cu covrigii în coadă. Nuca (vomică) se găseşte la farmacii iar mărul (discordiei) ori unde, şi la boeri şi la mojici.

Pentru menu-ul de Crăciun d. Tase are de asemenea mijloace de întocmire. O să pue pe fiecare membru din familie să ceară împrumut şi toţi vor înghiţi atâtea sarmale (se zice: a luat sarmaua peste nas) că, hotărît, li se va apleca.

Mezeluri câte vor dori. Tobă (toba fiscului); cârnat (şirul de taxe); curcan la corpul sergenţilor de oraş sau în odaia bucătăresii).

Dar d. Tase va avea şi vin (dacă nu va prefera şampanie citind cartea Niţă Pitpalac la Londra). *Vinul îl va obţine cântând refrenul istoricului cuplet:*

Vin mămicule
Vin mămicule
Cu portofelul plin, etc.

La Crăciun însă sunt şi cadouri. D. Tase va oferi consoartei asigurarea (la o societate) că e mut, surd şi orb. Pentru unele femei, asemenea calităţi fac cât un block sau o limuzină.

Pe copii îi împacă uşor. Îi socoteşte contribuabili şi-i amăgeşte: le spune că Moş-Crăciun nu mai are soldaţi, cai, puşti, săbii, etc., fiindcă toate jucăriile astea le-a dat pe la diferite fronturi.

Menu-ul şi cadourile aranjate, mai rămâne creştinului în sărbători odihna. D. Tase va cumpăra ziare şi se va odihni citind despre Naşterea... *unui om care vrea cu orice preţ pace; despre* Bunătatea Domnului... *proprietar; despre* Vicleimul... *din familia vecinului; despre* Fiul omului... *cum se cade (Auşnit); despre* Binele către aproapele *(negustorul speculant); despre* Crăciunul trist *(al celor cari au mai multe lefuri), etc.*

Va auzi şi pe copii strigând datina pe la ferestre: „Ne daţi, ori nu ne daţi". Ne daţi reală eftenire a traiului? Ne daţi încă o reducere la carne, la pâine şi la zahăr? Dar un aconto din leafă? Ne daţi ori nu ne daţi?

Când d. Tase, ameţit de citire, *va înţelege că e cuminte să se culce (pe omul ameţit îl trimiţi totd'auna la culcare) va fi bine şi pentru... consumul de lumină electrică. Dacă însă va avea insomnie, nu-i rămâne decât un singur lucru lesnicios: să se certe cu nevasta. După ceartă, consecinţa aproape obicinuită: bărbatul pleacă. Se duce să împlinească altă datină: „se duce cu steaua".*

— Ca să afle odată femeia că la Crăciun nu sunt numai Trei crai! (cu geam şi fără para chioară).

Şi va fi, în forma asta, comandată de nefiinţa pungii, cel mai liniştit şi senin Crăciun pe care l-a avut un creştin. Un Crăciun nu al stomacului nesăţios, ci un Crăciun eteric, aproape imponderabil, ca un fulg; un Crăciun — vorba ceea — cu tichie, cu frânghie, cu pană de ciocârlie, dorobanţ-cianţ!

Sau mai bine: un Crăciun spiritual, fără ca rumânul să fi luat sare... amară!

BOLINDEȚE

— Vin sărbătorile Crăciunului şi n'am lescae. Poţi să-mi împrumuţi cinci sute de lei?

— N'am nici un ban la mine.

— Dar acasă?

— Acasă? Toată lumea e bine mersi!

*

— Te duci undeva de Crăciun.

— Da.. la Monte_Carlo.

— Zău! Ai mai fost vreodată?

— Cum să nu! In fiecare an.

— E frumos?

— Foarte. Când ajungi în vârf, mai ales, ţi se oferă o priveliste minunată.

*

— La mulţi ani, Costică! Să lăsăm supărarea la o parte şi să devenim prieteni ca şi mai nainte.

— Fie.

— Cu ocazia sfintelor sărbători îţi doresc tot ceea ce-mi doreşti tu mie.

— Iar începi?

*

Amfitrionul către invitaţi. — Am tot felul de vinuri în pivniţă Vă rog să vă spuneţi fiecare preferinţa.

I-iul invitat. — Eu vreau Drăgăşani.

II-lea invitat.—Mie să-mi dai Cotnari.

III_lea invitat. — Eu aş bea Odobeşti, dacă ai..

Amfitrionul. — Cum să nu! Mariţo du_te în pivniţă şi adu repede trei sticle de vin!

*

— Eri noapte am avut un vis îngrozitor.

— Spune-mi_l şi mie.

— Se făcea că am fugit cu un bărbat fără bani.

*

— De Crăciun mi_am cumpărat o pereche de pantofi noi.. Dar sunt atât de strâmţi în cât sufăr îngrozitor.

— De ce nu-i schimbi?

— Nici nu mă gândesc! Nevasta mă înşeală, — fiul meu e o haimana, soacră-mea îmi face zile fripte. Singura plăcere care mi-a rămas este să mă descult seara când mă duc la culcare.

*

— Nevastă_mea mi_a urat de Crăciun: „Fericire, sănătate, succes".

— Şi tu?

— Eu i_am răspuns: „Iţi doresc un bărbat fericit, sănătos şi cu succes în tot ce vei întreprinde".

HUMOR

REGIM IMPOSIBIL

Un beţiv se duce să consulte un medic, care, după ce-l examinează atent, îi prescrie un anumit regim alimentar.

— Şi mai ales, adaugă medicul, te sfătuesc să bei mult mai multă apă decât vin.

— Cum! exclamă pacientul grozav de speriat. Asta este absolut cu neputinţă, şi te rog să crezi, dom'le doctor, că-mi ceri ceva imposibil.

— De ce?

— Păi cum vrei d-ta să beau mai multă apă decât vin? Beau trei litri de vin pe zi!...

AUSTRALIANA

Scena se petrece în Australia. Un turist american care se găsea într'un mic orăşel de lângă Melbourne întrebă un băştinaş arătându-i o cireadă de boi:

— Ce fel de animale sunt astea, dom'le?

— Boi.

— Boi? La noi, ei sunt de trei ori mai mari!

Dar astea cum se numesc? întrebă el văzând nişte oi.

— Astea's oi.

— Oi? Păi în America, oile sunt de cinci ori mai mari!

In momentul acela americanul zări o broască ţestoasă. Întrebă:

— Asta ce este?

Băştinaşul răspunse:

— Un purice australian!....

Americanul n'a mai putut răspunde nimic...

RAUTAŢI

Doi deputaţi se certau pe culoarele Camerei:

— In tot cazul, spuse unul dintre ei, de la începutul legislaturei, n'ai deschis încă gura!

— Ba te rog să mă ierţi, stimabile! Am deschis-o zilele trecute, căscând zdravăn, în vreme ce d-ta vorbeai dela tribună!...

FABULĂ DE CRĂCIUN.

PORCUL şi CÂINELE

de Mihnea Vauth

Porcul bine îngrăşat
Grohăia înspăimântat:
— Mă Grivei, vor să mă taie!
Doar aşteaptă mâncăcioşii
Caltaboşii
La tigaie
Şi cârnaţii'n măruntaie.
Nu-i păcat de anii miei,
Mă Grivei?
Câine de-aşi fi fost, trăiam
Până ce îmbătrâneam,
Şi muream plâns de copii
Nu poftit pentru piftii
— Da! i-a zis Grivei, aşa-i
Aparent, dreptate ai;
Dar citind colea'n ziare,
Ce se'ntâmplă'n lumea mare,
Cu blocade, cu şrapnele
Cu regimuri şi cartele
Drept să-ţi spun, parcă mi-e frică
Să nu văd cu ochii mei
Tradafiri de Azorică

Lebervurşturi de Grivei
Şuncă fiartă de dulău
Şi'nca altele, mai rău!
Insă dacă pân'atunci
Ai s'ajungi, cum spui tu, şunci
Şi-or să-mi dea şi mie_un os
Iţi promit, măi Ghiţă, frate
C'am să_l rod cu pietate,
Cum n'a fost vreodată ros,
Mădular de porc în lume!
Şi-am să_l rod, s'o ştii, anume
Ca un semn de prietenie
De frăţie
Şi câinie.

Porcul, de acest lătrat,
A fost foarte încântat
Şi uitând de tot năpasta
Ce-l aşteaptă, a strigat
Exultând de bucurie:
— Tot mai e pe lumea asta
Tot mai e, prietenie!

Socoteli de Crăciun

Am dat peste un carnet în care, până anul trecut, însemnam cheltuelile mele. Am renunţat la contabilitatea asta din ziua când totalul unor socoteli m'a făcut să am nişte dureri de cap pe care nu le-am putut potoli nici cu două duzini de piramidoane. Cu toate astea, sunt bucuroasă c'am putut arunca o privire asupra acestui carneţel, căci asta îmi va economisi câteva mii de lei şi mă va scuti de unele bucurii... pline de deziluzii!

Copiez această pagină. Este educativă şi poate vă serveşte la ceva:

Pentru fetiţa unei prietene. — *O păpuşă aleasă de ea, pe care a făcut-o zdrenţe la moment*	200 lei
Pentru nepoţelul meu. — *O pereche patine*	200 „
Pentru nepoţica mea. — *O carte cu basme*	100 „
Pentru mine. — *O pereche pantofi noi ca să nu se sperie Moş Crăciun când dă cu ochii de ei, (pantofii i-am aşezat în faţa căminului)*	1000 „
O rochie de seară despre care am spus bărbatului meu c'am cumpărat-o la solduri cu 700 lei	2500 „
Pentru soacra mea. — *O sută kile lemne*	120 „
Pentru Iancu, bărbatul meu. — *O cravată*	40 „
Cheltuit pentru petrecerea de Crăciun dela Ionescu. — *O pereche de mănuşi: 200 lei; o vulpe : 20.000 lei; taxi dus şi întors: 80 lei; spintecarea rochiei cu propriul meu picior: reparaţie, vopsit, stopaj: 700 lei; bicarbonat de sodă pentru arsurile din stomac: 2 lei*	total 25.172 lei

Presupunând că anul ăsta toate lucrurile s'au scumpit într'o proporţie de 30%, vă închipuiţi lesne de cât bănet am nevoie spre a petrece la fel ca anul trecut! Da, m'am hotărît ca anul acesta Crăciunul să-l facem acasă! O bucată de cârnat şi o sticlă cu vin! Trebue să facem economţi, ce naiba! Vremurile sunt destul de grele! Insă asta n'are să mă oprească să-mi aşez pantofii în faţa căminului. Nu se ştie nici odată ce se poate întâmpla! Sunt bucuroasă, nespus de bucuroasă, căci economiile pe cari o să le realizez anul acesta de Crăciun o să-mi îngăduie să cumpăr inelul cu briliant pe care l-am zărit în vitrina unui bijutier de pe Victoriei.

Nu costă decât 30.000 lei, o bagatelă! Ei, dacă toate femeile ar fi economne ca mine, ce belşug ar fi în fiece casă!...

LILY

ET CAETERA

CE POATE IEŞI

Două cucoane vorbeau despre o tânără pereche care era pe punctul să se căsătorească, în ciuda nepotrivirei lor de caracter.

— Stau şi mă întreb, maşer, ce poate ieşi dintr'o asemenea căsătorie nepotrivită!

— Ei, ce să iasă, un divorţ!...

AUTENTICA

Judele către martoră. — Ce vârstă aveţi, doamnă?

Martoda. — O! dom'le jude, cred că lucrul ăsta nu are mare importanţă.

Judele. — Bun, să zicem c'aveţi cincizeci de ani!

Martora. — Vă jur, dom'le jude, aţi greşit cu zece ani!

Judele. — Aşa! Să scrim dar şaizeci de ani!

Martora. — O! dom'le jude, n'am decât patruzeci şi opt de ani!

Judele. — Acum cred că m'am lămurit exact.

Şi judele aşternu pe fila albă: 55 ani!

MITICA

— Tare bucuros mai sunt, unchiule, că nu m'am născut în Italia!

— Dece, nepoate? Nu-ţi plac macaroanele?

— Ba îmi plac dar nu ştiu nici o boabă italieneşte!

NU CONDUCE BINE!

Mitică, care s'a făcut de doi ani actor ,se găsea într'un compartiment al unui vagon de pe linia Bucureşti-Braşov, în tovărăşia unui alt coleg care deasemeni profesa pe altarul zeiţei Thalia. La un moment dat Mitică spuse prietenului coleg:

— Mă Iancule, tare prost mai conduce mecanicul trenul!

— !!!!!

— Da, n'auzi cum îl fluieră toţi şefii de gară!

SANGE RECE

Un băeţaş zdrenţăros se apropie de o doamnă, pe strada Carol, şi-i zice c'o voce plângătoare:

— Cucoană, vă rog din tot sufletul, daţi-mi cinci lei.

— N'am obiceiul să dăruesc bani copiilor murdari; du-te mai întâi şi te spală!

— Păi v'am cerut cinci lei ca să cumpăr săpun!...

Intrebări şi răspunsuri

— Dragul meu Mutunache, ce-mi dăruieşti cu ocazia venirei bătrânului Crăciun?

Răspunsul prietenului „serios":

— Bătrânului Crăciun? Bătrânului Crăciun?

Cine o mai fi şi babalâcul ăsta!...

*

— Mă Ţoacă, tu nu-ţi aşezi ghetele în faţa sobei?

— Le-aşi aşeza, frate Ghiţă, dacă aşi fi sigur că moş Crăciun le pingeleşte!...

*

Proect de listă de bucate pentru ziua de Crăciun a unui bucureştean şomeur:

De fel cârnaţi
De fel piftie
De fel sarmale
De fel vin
De fel cozonac
De fel fructe
De fel bonboane
Pâine din belşug.

*

— Ce bine o să ne distrăm anul ăsta de Crăciun, jucând kakewalk în faţa bufetului gol!..

HOTUL. — Cum? D-ta nu crezi în legenda lui Moş Crăciun?

GLUME

PREVENIRE!

După o ceartă violentă, Năstase spuse nevestei sale:

— Aşa ai vrut tu, Melanio, mă duc să mă arunc în mare...

— Du-te, Năstase dragă, dar bagă de seamă să nu te calce vreun automobil pe drum!...

SE MIRA!

In vreme ce afară era ger, Ionescu se duse să facă o vizită bunului său prieten Sgârcescu.

— Vai, dom'le Sgârcescu, da frig mai este la d_ta în casă!

— E frig? Mă mir... Fac foc în fiece Duminică!...

FARA LOGICA

— Eu, prietene dragă, nu mă mir niciodată de nimic.

— Nu cred.

— Nu crezi! Tare mult mă mir!...

DEPINDE!

Un domn rotofei şi brunet, cu chelie şi pensie, întrebă pe un băeţaş drăgălaş, cu chipul încadrat de zulufi castanii, băeţaş ce se juca în poarta unei case arătoase.

— Tare drăguţ mai eşti, puiule! Câţi ani ai?

— Depinde, dom'le.

— Cum aşa?

— Da, când sunt cu papa, am şapte ani, iar când sunt cu mămica, n'am decât patru ani şi jumătate!...

Crăciun 1939

Copiii de astăzi nu mai cred în frumoasele legende ale trecutei noastre copilării. In ritmul vertiginos al secolului în care trăim, se pierd vechile tradiţii, cu fermecătoarea lor ingenuitate, cu parfumul lor arhaic şi, însfârşit, cu toată buna dispoziţie pe care o procurau deopotrivă celor tineri, ca şi celor bătrâni.

Se pare că precocitatea copiilor, de care s'au plâns şi generaţii mai vechi de părinţi, a devenit astăzi atât de acută, încât micile şiretenii legendare nu mai sunt posibile.

Iată un exemplu:

Ca în fiecare an, nepotul meu Lulu, băeţel de vre-o 6-7 anişori, a venit să petreacă sărbătorile Crăciunului la mine. E un ştrengar blond, cu ochii limpezi şi cu figura şireată de şoricel în goană după ceva de ronţăit.

Zilele trecute mi-a spus, clipind repede din pleoape:

— Unchiule, ce cadou îmi faci de Crăciun?

— Personal, niciunul. Dar va veni Moş Crăciun şi îţi va aduce, fără îndoială, unul, sau mai multe cadouri.

— Lasă, lasă...

— Ce să las?

— Lasă-l în pace pe Moş Crăciun. N'ai să mă faci să cred că la vârsta d-tale mai pui temei pe asemenea baliverne!

— Ba da... Credeam că şi tu crezi...

— O, nu. Eu nu mai cred.

— Păcat!

Mărturisirea lui Lulu m'a impresionat. Ştrengarul a observat şi m'a întrebat imediat:

— Tu crezi, unchiule?

— Fireşte.

— Mă întreb, cum te-ai putut lăsa înşelat în felul acesta!

— Se poate să mă fi înşelat. Dar cred în Moş Crăciun fiindcă e prea frumos, pentru ca să nu fie adevărat.

Nu ştiu dacă Lulu a înţeles reflexia mea, dar m'a părăsit fără să spună un cuvânt.

In noaptea de Crăciun însă, nepotul meu a venit la mine înainte de culcare şi mi-a spus:

— Ascultă, unchiule, tu care crezi în Moş Crăciun, ţi-ai pus ghetele la sobă?

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă sunt prea bătrân şi ştiu că Moş Crăciun nu are timp de pierdut cu mine. El nu se gândeşte decât la milioanele de copii, răspândiţi pe suprafaţa pământului, cari îl aşteaptă cu nerăbdare.

— Ce-are face? In locul tău, mi-aşi pune şi eu ghetele. Nu se ştie ce se poate întâmpla.

Nu-mi mai pusesem încălţămintea de mulţi ani la sobă, dar fiindcă de data aceasta mi se înfundase, n'am avut încotro şi m'am executat.

Iar a doua zi de dimineaţă, m'am dus — fără grabă — să văd ce mi-a adus Moş Crăciun. Şi am găsit în ghete o scrisoare, pe care o transcriu mai jos, cu ortografia ei originală, pentru ca să nu supăr pe venerabilul bătrân cu barbă albă. Iată scrisoarea:

„Stimate domnule unchiu,

Sunt foarte mişcat că ai încredere în mine. Nu am avut timpul necesar să-ţi cumpăr un cadou, dar, în schimb, iţi dau un sfat. Nepotul d-tale Lulu, un băiat foarte inteligent, se plânge că jucăriile pe cari i le aduce de Sărbători nu prea îi plac. Zice că jucăriile distrează mai mult pe părinţi şi pe rude. Zice că jocul de domino pe care i l-am adus, anul trecut, i l-a secfestrat tanti Zamfirica şi cu tanti Sophie pentru partidele lor...

De aceea, mă însărcinează să te rog să-i dai mai bine o sută de lei. Cu ei îşi poate cumpăra tot ce vrea.

Mulţumesc şi la revedere.

Moş Crăciun"

Peste câteva minute am dat cu ochii de Lulu:

— Bună dimineaţa, unchiule.

— Bună dimineaţa, Lulu.

— Ei, a venit Moş Crăciun la d-ta?

— Da, a venit.

— Ţi-a adus ceva?

— Nu. M'a rugat însă să-ţi dau o sută de lei, fiindcă eşti — aşa se pare — un băiat foarte inteligent.

Lulu m'a privit uluit, stupefiat:

— Serios? Aşa dar continui să crezi în Moş Crăciun?

— Da. Mai mult ca niciodată.

— Ai dreptate, unchiule.

— Fireşte, Lulu.

AH! FEMEILE!...

— E foarte frumos din partea ta, dragul meu, că te-ai gândit de Crăciun la mine, dar vezi nu uita că peste trei zile e ziua mea de naştere!...

Poveste de Crăciun

COPILUL FARA CRĂCIUN

Scena se petrece în faţa unui cămin în care arde focul.

BUNICUL, *istorisind copiilor din jurul său.* — Vă voi istorisi după datină, o poveste de Crăciun. De data aceasta veţi auzi întâmplarea minunată cu copilul fără Crăciun.

CORUL COPIILOR. — De ce îi spunea aşa, bunicule?

BUNICUL. — Pentru că nu găsea niciodată daruri în pantofii în ziua de Crăciun.

CORUL COPIILOR.— Poate că era un copil rău?

BUNICUL. — O, nu! Era cuminte, dimpotrivă. Avea şase ani şi jumătate şi era un copil model. Era aşa de cuminte, încât organiza în fiecare an o expoziţie a copilului model, pentru edificarea celorlalţi copii din sat. Purtarea lui era dată ca exemplu în tot ţinutul. El nu-şi rodea niciodată unghiile ca ceilalţi copii.

CORUL COPIILOR. — E cu putinţă una ca asta, bunicule?

BUNICUL. — Se vede treaba. Copilul nu-şi rodea niciodată unghiile, dar fiindcă avea inimă bună, le dădea celorlalţi copii să le roadă. Intr'un cuvânt, era un model de cuminţenie.

CORUL COPIILOR. — Atunci de ce nu venea Moş Crăciun şi la dânsul? Era sărac?

BUNICUL. — Nu. Părinţii lui erau bogaţi, dimpotrivă.

CORUL COPIILOR. — Atunci, de ce?

BUNICUL. — Misterul n'a putut fi aflat decât mult mai târziu, după ani de grele cercetări şi maturâ chibzuinţă. Copilul nu găsea niciodată daruri de Crăciun, fiindcă nu-şi punea pantofii la sobă.

CORUL COPIILOR. — De ce nu-şi punea pantofii la sobă?

BUNICUL. — Fiindcă, din nenorocire, se născuse fără amândouă picioarele şi părinţii îl expuneau ca pe o curiozitate la bâlciu.

POMUL DE CRACIUN
Acelaş decor

BUNICUL. — Veţi auzi acum povestea pomului de Crăciun. A fost odată un aristocrat de cea mai înaltă obârşie. Strămoşii săi, mulţi ca frunza şi ca iarba, făcuseră mari isprăvi de vitejie în războaie şi de aceea familia lor ajunsese renumită. Din nenorocire, aristocratul nostru sărăcise şi locuia cu copiii săi într'o mansardă mizerabilă.

In noaptea Crăciunului, neavând drept capital decât patru sute douăzeci şi doi de lei şi şaptezeci şi cinci de bani, bietul aristocrat se duse şi cumpără pentru copiii săi câteva jucării eftine. Dar când veni în casă şi le dădu jucăriile, copiii ziseră:

— Vrem un pom de Crăciun!

— Un pom de Crăciun? murmură tatăl. Vai! Nu mai am bani pentru ca să satisfac dorinţa bieţilor mei copii!

Ochii săi înundaţi în lacrimi, priviră de jur împrejur. Deodată zări singurul ornament al locuinţei fixat pe perete.

— Am găsit! exclamă dânsul. Copiii vor avea pomul lor de Crăciun.

Nebun de bucurie, aristocratul scoase tabloul din perete şi agăţă de dânsul, cu ace, toate jucăriile cumpărate.

Apoi aprinse o duzină de chibrituri de ceară şi le înfipse în tablou.

Când văzură pomul, copiii bătură din palme de bucurie! Bătrânul aristocrat improvizase un pom de Crăciun cu arborele genealogic al ilustrei sale familii!

Cortina

PUTEREA OBICEIULUI

CRITICUL LITERAR, CITIND LISTA. — Da, ai lucruri bune, **dar te aştept cu o operă de mai simplă respiraţie.**

Interview cu pomul de Crăciun

De artificii înstelat
Şi mici lumânările prinse
Pe crengile cu vată ninse,
Scântee bradul luminat.
Sub care-aşteaptă jucării:
Un urs, un cal, un miel, un tun
Păpuşi, căsuţe, panoplii,
Aduse 'n sac de Moş Crăciun.

M'am furişat încetişor
Pe lângă bradul luminat
Şi tot aşa l-am întrebat
De codru dacă nu_i e dor,
Şi dac'atunci când l-au tăiat
A plâns sau chiar s'a bucurat.

Foşnind încet, el mi-a răspuns:
„Nu-mi pare rău că am ajuns
„Simbol atât de luminat
„Al unui Crist nevinovat
„In mii de scânteeri ascuns.

„Iar mâine dac'oiu fi uscat
„Şi m'or tăia ca lemn de foc
„Nu plâng că n'am avut noroc.
„Şi în pădure de şedeam
„La bine nu mă aşteptam
„Căci, mult mai mult de-aşi fi trăit
„Şi-aş fi crescut înalt, spre cer,
„Era s'ajung poate chibrit,
„Ori un capac de lăvicer,
„O scândură de tăiţei
„Sau un coteţ pentru căţei.
„Ori poate... ştiu eu, nu mai ştiu...
„O cruce, poate un sicriu,
„Aş fi ajuns uşă sau prag
„Când mi-ar fi fost codrul mai drag.

„Aşa că-s foarte mulţumit
„De anii cari i-am trăit
„Pe vârf de munte, ca puet,
„In umbra multului brădet".

FLORIN IORDĂCHESCU

— Asta-i fostul meu bărbat... Vine aci în fiece săptămână să-mi spele rufele... Imi plăteşte pensia alimentară în natură, căci a rămas fără serviciu...

— Moş Crăciun n'a pus nimic în pantofii mei!...
— Se vede treaba c'a găsit că au tocurile prea caraghioase!

Menu... războinic

Insfârşit Crăciunul! Iată-l!
c'a sosit din depărtări
şi-a adus în tolba-i largă
felurime de mâncări!

La o parte deci băiete!
vreau un loc la masa mare
că m'am stafidit cu postul!
aduceţi-mi de mâncare!

Primul fel? O clipă numai!
dacă vrei să-ţi dau şi... chetă
să-mi aduci, ca drept gustare,
să înghit o... baionetă!

Nici să n'aud de... sarmale
cum se cântă prin balade
adu_mi iute! crăp de foame!
vreau o oală cu grenade!!...

Cum? Ce zici? Cârnaţi? Eşti bine!
ce, eu_s babă ofilită?
iute — un fitil amice
cât mai gros, de dinamită!...

Haide măi! Grăbeşte-oleacă!
Moale eşti! De când te sun?!
Pregăteşte-mi şi... friptura!
Fript, vreau să mănânc un... tun!

Vin la masă? Las_o'ncolo!
Vreau o masă mai cinstită!
Adu-mi, ca să beau, cu vadra
un butoi cu... iperită!!

Cozonac? Sarailie?
Astea, dragă 's pentru moşi!
Mie dă-mi o... baterie
şi ghiulele, drept gogoşi!

Las piftia la o parte!
Burta mea astăzi n'o cere!
adu-mi câteva... tankete
şi... ceva mitraliere!..

Ca desert să_mi dai, e musai,
nu cer fructe ca oricine
ci vreau fiert în zeamă deasă
un compot solid de... mine!

Stai! Nu te grăbi! Răbdare!
ca să scriu aci, pe filă!
să am capul cât mai straşnic
dă_mi să pap o... escadrilă!

Ca să am rezerve-alături
să te scap de_atâta chin
adu_mi, legănat în unde
de untură-un... submarin.

Iar de vrei să scapi de mine
şi să strig cât pot: hăp! hăp!
dă-mi la masă (urma-alege!)
un cuirasat, să crăp!...

SFREDELUŞ

Aventurile profesorului „Nimbus"

de DAIX
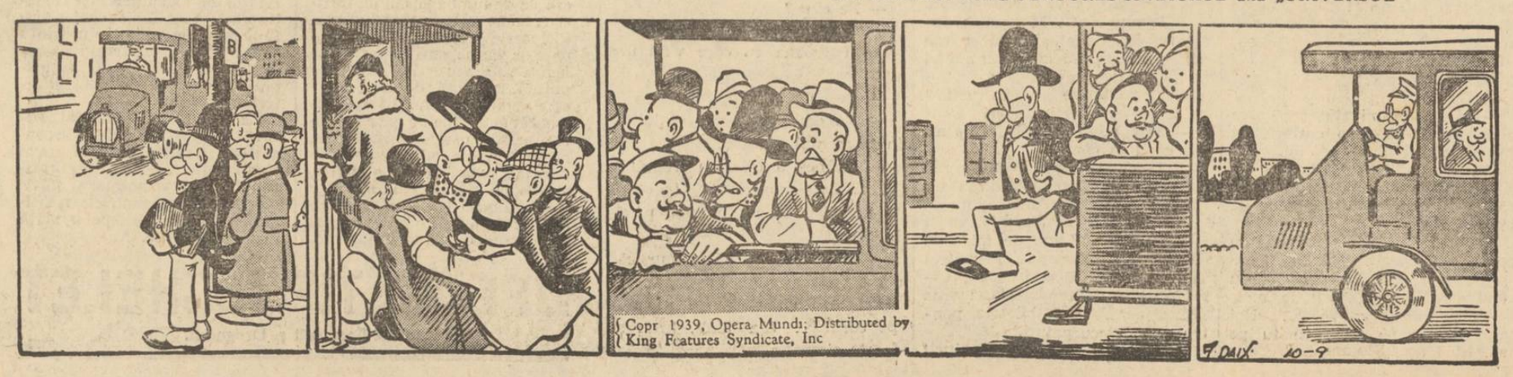
COPYRIGHT: KING FEATURES SINDICATE and „UNIVERSUL"